

מזיכרונותיו של יוסף זלקוביץ' על אקציית הילדים בגטו לודז'

ברחוב ריבנה עומדת עגלה. על העגלה עומדים כמה ילדים עם עיניים בולטות, כאילו הלכו לאיבוד. הם כבר נלכדו. הם אינם יודעים מה רוצים מהם. למה עומדים סביבם כה הרבה אנשים ומביטים בהם בעצב ובצער? מדוע הם בוכים, כל אותם האנשים? מדוע הם סופקים כפיים ביאוש? לילדים אלה אין בכלל רצון לבכות. הם מרוצים: הושיבו אותם על עגלה והם רוצים לנסוע. וכי הייתה לילד בגטו הזדמנות לנסוע קצת בעגלה? לולא היו כה הרבה אנשים ניצבים סביבם וממררים בבכי, אבא אימא לא היו מקימים צעקות כאלה כאשר הושיבו אותם על העגלה והם היו יוצאים בריקוד. הרי הם ייסעו בעגלה, אך הצעקות, הרעש, היללות – כל אלה גורמים להם אי שקט ומפרים את שמחתם. הם מתרוצצים על העגלה הארוכה סביב הדפנות הגבוהות כאבודים בעיניהם הבולטות: מה מתרחש כאן? מה רוצים מהם? מדוע אין נותנים להם לנסוע קצת?...

יוסף זלקוביץ', **בימים הנוראים ההם: רשימות מגטו לודז'**, יד ושם, ירושלים, 1994, עמ' 301-300.